

gjøre, at de ikke komme ind under Bestemmelserne i Lovforslagets § 14, nemlig at de holde sig fri for at sælge eller indkjøbe Mælk, hvorved de have en Garanti for, at de slet ikke komme ind under Loven. Der staar rigtignok ikke i § 14, at de skulle ind under Loven, naar de sælge eller indkjøbe Mælk, men der er Mulighed for, at de kunne komme ind under Loven, naar Amtmanden eller Justitsministeren finder Anledning dertil; men sælge eller købe de ikke Mælk, saa er der ingen Mulighed for, at Herregaardene kunne komme ind under Loven, saa ere de absolut fritagne derfor. Denne Fritagelse mener jeg, at det er meget magtpaaliggende for Herregaardene at bevare for sig. Hvis de komme ind under Tilsynet, udsætte de sig for Risiko af Mulk, Tilsyn og meget Andet, som ikke alene kan være yderst ubehageligt, men som kan medføre endog meget følelige Virkninger for dem. Det er jo saaledes Tilfældet, at dersom f. Ex. et Gulv i et Herregaardsmeieri ikke er tæt mere, saa kan Ingen gjøre den, som driver Meieriet paa Herregaarden, Noget derfor; saa bliver det hans egen Sag at bedømme, hvor og hvorledes og om han vil udbedre det. Men hvis han hører ind under Loven og Gulvet ikke er vandtæt, har faaet Skade, saa falder han ind under Lovforslagets Straffebestemmelser med Bøder fra 10 til 500 Kr. Jeg siger altsaa, det ligger i Bestyreren ved Herregaardsmeieriets store Interesse at sørge for, at han ikke kommer ind under Loven, for kommer han ind under Loven, kommer han ogsaa ind under de Forskrifter som Tilsynet give; men der er endnu et meget vigtigere Punkt i den Retning, som maa bevirkte, at det er af stor Interesse for den, der bestyrer et Herregaardsmeieri, at holde sig udenfor denne Lov her. Det hedder nemlig som bekendt i Straffelovens § 291, at den, som ved Overtrædelser af de Lovbestemmelser, som ere givne, eller af Forholdsregler, som af Øvrigheden anordnes til Forebyggelse af smitsom Sygdom eller sammes Udbredelse, foranlediger Smitte eller videre Udbredelse af Sygdom, straffes med Fængsel under skjærpende Omstændigheder af indtil 2 Aars Forbedringshusarbejde. Hvis det nu hænder, at den, som bestyrer et Andelsmeieri, er saa uheldig at der ved Overtrædelse eller Tilfidsættelse af de Forskrifter, som indeholdes i denne Lov, udbræder en Epidemi, saa paahviler der den, hvem Ansvar det da gjælder, ikke alene en Mulk herfor efter dette Lovforslag, men der paahviler ham ogsaa Ansvar efter Straffelovens § 291, et Ansvar, der, som jeg nævnte, kan bestaa i Fængsel og som efter Omstændighederne kan stige til

Forbedringshusarbejde i 2 Aar. Omvendt derimod, dersom et Herregaardsmeieri ikke har været holdt i den fornødne Orden, saa at der passerer baade det Ene og det Andet, og Meget maasse, som vilde stride mod dette Lovforslag, hvis det ogsaa havde gjældt for Herregaardene, saa have Herregaardene slet ikke det Ansvar. Der kan maasse af andre Grunde gjøres Ansvar gjældende imod dem, men ikke dette, at de have overtraadt de Forskrifter, som betinge Anvendelse af Straffelovens § 291 med Hensyn til Forebyggelse af smitsomme Sygdomme. Saa-danne Forskrifter eksistere nemlig efter denne Lov slet ikke for dem, og som Følge deraf kunne de heller ikke straffes for at have overtraadt dem, saa at der bliver den store Forskjel, at § 291 kan komme til Anvendelse mod Andelsmeierierne, og det er et meget alvorligt Ansvar, den taler om, medens derimod Herregaardenes Meierier staa udenfor; de løbe slet ikke Risikoen af dette Ansvar, fordi Loven ikke gjælder for dem. Jeg tror hermed at have paavist, at Herregaardsmeierierne, naar de forstaa deres Interesse, maa lade sig det være særlig magtpaaliggende ikke at købe eller sælge Mælk for ikke at komme ind under denne Lovs Forskrifter. Endnu skal jeg omtale, at i § 15 af Lovforslaget indeholdes der i andet Punktum en Bestemmelse om, at for Fælles- og Andelsmeieriernes Vedkommende ere de enkelte Medlemmer af Sammes Bestyrelse eller Bestyreren af Samme ansvarlig for Overtrædelserne. Jeg veed ikke rigtigt, hvad dermed er ment. Det er som bekendt den almindelige og velbegrundede Regel i vor Strafferet, at man straffer den, der har forset sig, men ikke straffer den, der ikke har forset sig. Der kan maaste paavises enkelte Undtagelser deraf. Skal dette være en saadan Undtagelse? Dersom Meningen kun er at straffe den, der har forset sig, behøves disse Bestemmelser ikke, dersom Meningen derimod er, at man skal straffe Andre end dem, der har forset sig, at Bestyrerne — der kan jo være flere af dem, der ikke have med Detaillerne at gjøre — skulde straffes for Noget, de ikke veed Noget om, og som de fornødtigvis ikke have kunnet paase, maa jeg tilstaa, at jeg nu finder det i høi Grad uretfærdigt. Men det kan jo være, at Meningen med dette 2det Punkt i § 15 kun er den, at man skal straffe den, der har forset sig overensstemmende med den almindelige Strafferets Grundsætninger; dersom det er Meningen og ikke Andet, tror jeg, at dette Punktum burde gaa ud; thi ellers vil det sikkert give Anledning til megen Misforstaaelse. Jeg skal hermed slutte, idet jeg kortelig